

De strijd om het goudschip

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheim agent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*De strijd om het
goudschip*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1951
© Willy van der Heide, 1951
© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015
© Omslagbeeld: Frans Mettes
Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2709 7 (paperback)
ISBN 978 90 499 2741 7 (e-book)
NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Invasie van een eiland

Over het fluweelzwarte, rustige golvende water van de Stille Oceaan gleed een sloep... bemand met drie jongens: twee Hollandse knapen die aan de riemen trokken en één Amerikaanse jongen, die achterin aan het roer zat.

De nacht was maanloos, maar de sterren waren helder als brokjes kristal.

‘Say, Bob,’ zei een der Hollandse jongens ineens. ‘Je houdt toch wel rekening met de windafdriving, hè? Er staat een briesje over stuurboord.’

Er kwam een verontwaardigd gebrom achter uit de sloep en dan de stem van Bob, met zijn Amerikaans accent:

‘Wie denk je dat ik ben? Gekke Harry, de Mislukte Zeevaarder?’

‘Je hebt er wel het gezicht van!’ lachte nummer één, die dik was, met een ruige bos rossig haar. ‘Hoe lang zijn we nu onderweg?’ De derde jongen hield op met roeien en bukte zich, om in het flauwe sterrenlicht op zijn polshorloge te kunnen kijken. ‘Tien voor negen. We zullen zowat halverwege zijn.’ De roodharige jongen begon ineens zacht te grinniken: ‘Had jij een jaar geleden kunnen denken dat wij nog eens, met pistolen en geweren gewapend, met zijn drietjes een invasie zouden beginnen op een eiland in de Stille Zuidzee?’ Bob’s Amerikaans accent kwam achter uit de sloep: ‘Gelijk op roeien, jongens... Wat zouden onze families eigenlijk denken dat er van ons geworden is?’

‘Hoelang hebben die nu niets van ons gehoord?’

‘Een maand of vier, zowat...’

Zij zwegen alle drie en overpeinsden de fantastische omstandigheden waarin zij zich bevonden. Hun ongelooflijk avontuur was heel onschuldig begonnen, in juli van het vorige jaar. Als beloning voor een goed overgangsexamen mochten Arie Roos en zijn vriend Jan Prins, allebei uit Amsterdam, samen met hun Amerikaanse kennis Bobbie Evers, op een der vrachtschepen van de rederij van vader Roos een reisje naar Zuid-Amerika meemaken. Zoiets klinkt heel onschuldig, nietwaar? Het is wel iets opwindender dan een fietstochtje door Luxemburg of een kampeerpartij op de Veluwe, maar toch niets sensationeels.

Deze reis werd wél sensationeel, vanaf het moment dat onverwacht, niet ver van Buenos Aires, een storm opstak. Een goed en modern vrachtschip trekt zich van een storm niet veel aan, en de drie jongens sliepen dan ook als torren in hun kooien, toen een geweldige schok hen wekte... Hun schip was in het duister van storm en nacht op het drijvend wrak van een houtboot gelopen! 'Alles in de sloepen!' was de kreet. Onze drie vrienden gingen overboord in een reddingsboot met stevige hulpmotor... en werden kort daarna gepraaid door een mysterieus stoomschip dat blijkbaar vlak in de buurt was toen de schipbreuk geschiedde. Daarna vond een ongehoord schandaal plaats. Dit mysterieuze schip, Frisco geheten, stopte, gelaste de drie jongens om het eerst uit de sloep naar boven te klimmen, maar gaf toen volle stoom voorwaarts – zodra de drie vrienden aan dek waren – en liet de rest der Hollandse schipbreukelingen in de sloepen aan hun lot over!"

De drie jongens ontdekten alras de reden voor dit schandelijk gedrag: de Frisco was een Amerikaans stoomschip, dat eigenlijk 'Franklin Roosevelt' heette, en waarvan de bemanning aan het muiten was geslagen. De muiters hadden hun kapitein en allen die hem trouw bleven, in sloepen overboord gezet, hadden de naam van het schip met dikke verf in 'Frisco' veranderd en waren nu in volle vaart op weg, om Kaap Hoorn heen, naar de Stille Oceaan, om daar veiligheid te zoeken. Maar... dat zat hen niet zo glad! Doordat zij een deel der bemanning plus de kapitein van boord hadden gezet, hadden zij tekort aan werkkrachten. Daarom wilden zij juist zo graag die drie jongens hebben... maar géén volwassen zeelieden, van wie zij last konden krijgen. De drie vrienden werden dus aan het werk gezet als koksmaatje, hulp in de machinekamer en duvelstoejager voor de muiterkapitein, een ruwe boef, genaamd Braggart.

Er ontstonden nog meer moeilijkheden. De Frisco had maar voedsel en water aan boord voor een veel kortere tocht dan de muiters thans verplicht waren te maken.

Zij konden natuurlijk geen haven aandoen en de eten- en watertoeestand begon al nijpend te worden, toen zij, midden in de Stille Oceaan, een luxe zeiljacht in het oog kregen, dat zij onmiddellijk praaiden. Dat jacht, de Willi Waw geheten, was bemand met slechts vier Amerikanen: Faraday, Jack, Joe en Hennessey, die aan het schatgraven

* Avonturen in de Stille Zuidzee.

waren geweest op een der vele Salomonseilanden. Daar hadden zij, op aanwijzingen van een eeuwenoude kaart, een goudschat opgegraven die zij nu naar Amerika wilden overbrengen. Een deel der muiters enterde het zeiljacht en veroverde het, daarbij Faraday dodend. Vervolgens ontdekten zij de goudschat en brachten die, plus een groot deel van alle proviand, en water, naar de Frisco over. Onze drie vrienden, die al wekenlang loerden op de kans om de muiters een hak te zetten, wisten op een gunstig moment de muiters op het zeiljacht te overvallen en de Amerikanen te bevrijden. Daarna werden de muiters op het jacht secuur opgesloten... Onder hen bevond zich ook de muiterkapitein: Braggart!

Maar de rest der muiters op de Frisco, die nu het goud aan boord hadden, lieten hun op de Willi Waw gevangen kameraden in de steek en smeerden hem met het stoomschip!

‘Ik heb er al dikwijls over zitten piekeren,’ zei Bob Evers, in het duister over de oceaan turend en de roerstok een weinig naar bakboord draaiend, ‘waar de Frisco toch heen gevaren kan zijn! Daar hebben we nooit meer iets van gezien of gehoord.’

‘Die is vast en zeker door de Amerikaanse Vloot aangehouden en naar een of andere haven opgebracht,’ meende Arie. Hij roeide gestaag door en het zweet glom op zijn voorhoofd en neus.

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk,’ meende Jan. ‘Dat heb ik je al meer gezegd. Als ze die muiters in de gevangenis hebben geslingerd, zijn die natuurlijk alles gaan bekennen. Ook van hun overval op de Willi Waw. En ook, dat ze ons drieën bij Buenos Aires hebben opgepikt, want dat verhaal is natuurlijk bekend. En dacht je dan, dat ze de hele Stille Zuidzee niet naar ons en de Willi Waw hadden afgezocht?’

‘Sure,’ zei Bob Evers, de Amerikaan, trots. ‘Als er één vliegtuig zoek raakt, zoeken we met bommenwerpers de hele oceaan af.’

‘Dat is wat anders!’ riep Arie korzelig. ‘Bij een vliegtuig is er haast, of de bemanning verdrinkt. Bij ons was er helemaal geen haast. Wij zaten op een prima uitgerust luxe zeiljacht, en er was helemaal geen reden voor kostbaar onderzoek met vloten en bommenwerpers...’

‘Bovendien,’ zei Jan Prins droogjes, ‘hebben we maandenlang onvindbaar op dat eiland achter ons gewoond.’

Bob Evers keerde zich om en alle drie de jongens starden naar het smalle streepje land, dat als een zwarte, dikke lijn nog Juist in het nachtelijk duister zichtbaar was.

Dat was het tweede deel van hun avontuur geweest. Na het weg-

stomen van de Frisco vervolgde de Willi Waw, met de vier muiters benedendeks opgesloten, zijn weg, op zoek naar een eiland waar water en voedsel te vinden was. Zij vonden zulk een eiland, maar zodra de jongens aan wal waren gegaan, zagen de gevangenen muiters kans, los te breken en eveneens met wapens aan land te komen! Er volgde een ware veldslag om het eiland, waarin de muiterkapitein en een van zijn handlangers ruzie kregen en elkaar doodden. Het eiland bleef daarna in handen der drie jongens, maar de muiters, met de drie volwassen Amerikaanse schatgravers: Jack, Joe en Hennessey als gevangenen aan boord, voeren met de Willi Waw weg om elders water en voedsel te zoeken.

‘We hebben nu twee veldslagen met die boeven achter de rug,’ begon Bob Evers peinzend...

‘...die we allebei gewonnen hebben,’ vervolgde Arie tevreden.

Jan Prins vulde aan:

‘En je kunt er ‘kanon’ op zeggen dat ons morgen een derde veldslag te wachten staat. Ik hoop, dat we die óók winnen.’

‘Ik ben Amerikaan,’ grinnikte Bob. ‘Amerikanen zijn steengoed in invasies.’

Dat plan voor de invasie van het naburig eiland was ontstaan, nadat zij maandenlang vredig op hun eigen eiland hadden gewoond. Toen was er een miniatuuroorlog ontstaan, juist zoals tussen grote naties het geval kan raken. Op een goede ochtend kwamen onze drie vrienden met schrik tot de ontdekking, dat de muiters, met het jacht de Willi Waw, waren teruggekeerd met de bedoeling, hun eiland te overmeesteren. Daar was de tweede veldslag om het eiland over ontstaan, want onze drie potige vrienden waren niet van zins, zich gevangen te laten nemen of neerschieten. De muiters waren ouder en sterker, maar de drie jongens waren slimmer. Zij hadden ook deze tweede strijd gewonnen... en de Willi Waw was voor de tweede maal afgedropen... Maar van die veldslag waren zij wijzer geworden! Uit afgeluisterde gesprekken waren zij te weten gekomen, dat er ergens dichtbij een tweede eiland moest liggen... waar de Willi Waw maandenlang verborgen had gelegen. Op dat eiland zaten ook hun drie wapenmakers: Jack, Joe en Hennessey gevangen en hun doel met deze nachtelijke sloepenvaart was: hun makkers bevrijden en het eiland plus het jacht op de boeven veroveren! ‘Dáár ligt ons doel,’ zei Bob ineens. ‘Ik zie palmbomen!’ Jan en Arie hielden op met roeien, keerden zich om en tuurden over de gladder oceaan naar de horizon.

‘Inderdaad,’ beaamde Jan. ‘We zijn prachtig in de goede koers gebleven. Dat is een pak van mijn hart. Het is geen lolletje om in de Stille Oceaan de koers kwijt te raken. Het is de Brasemermeer niet!’

‘Roeien, jongens!’ spoorde Bob aan. ‘Als de maan opkomt, wordt het heel wat lastiger om ongemerkt aan land te komen.’

Bijna geluidloos bewogen de lange riemen weer in de dollen. De jongens hadden de riemen en dollen terdege ingesmeerd met varkensvet dat een beetje ranzig was geworden. Het rook wel vies, maar dat hinderde minder. De hoofdzaak was, dat geen ongelegen gepiep hun nadering zou verraden.

‘Laten we nog even repeteren,’ zei Bob. ‘Ik ben dus de man die uit de sloep naar het land zwemt en op het strand kruipt.’

‘Ik hoop dat er geen Japanse mijnen zijn blijven liggen, uit de laatste oorlog,’ grinnikte Arie.

‘Er is hier niet gevochten, voor zover ik weet,’ stelde Jan hen gerust. ‘Anders hadden we daar op ons eiland wel sporen van gevonden.’

Bob haalde de schouders op:

‘Ik hoop ongehoord en ongezien op het strand te komen, sluip dan zo snel mogelijk onder de struiken en als alles veilig is, sein ik driemaal met mijn zaklantaarn de letter L in morse.’

‘Punt-streep-punt-punt,’ mompelde Arie. ‘Waarom L?’ wilde Jan weten. ‘L van Landing?’

‘Louw Loenen,’ stelde Arie voor. ‘Zou jij nu niet eens een beurt aan de riemen voor je rekening nemen, luie Amerikaanse opschepper?’

Bob Evers grinnikte, gaf Arie het roer en nam de lange riem op...

Een uur later lag de sloep te rijden op de lange, ronde ruggen der golven die voortgleden onder de druk van een opstekende bries. Recht vooruit staken de kronen van palmbomen inktzwart al tegen de sterrenhemel. Het geluid der golven, die op het strand braken, was als een suizend geruis.

‘Het is zover,’ mompelde Jan, met een riem de boot met de kop op de golven houdend. ‘De vloot der bevrijders, zolang verwacht, ligt voor anker!’

‘Landingsboten gereed,’ mompelde Arie.

Zij spraken fluisterend en hielden zich laag in de sloep gebukt.

‘Waar is mijn bundeltje?’ vroeg Bob,

Een pistool en een zaklantaarn, beide dik met vet ingesmeerd, en daarna gewikkeld in een lap die ook met vet en touw waterdicht was gemaakt, werd boven op Bobs kruin gebonden. Met een touw onder

zijn kin werd het geval stevig vastgezet. ‘De reuzel druipt nu al langs mijn oren,’ knorde Bob. ‘Ik ga gauw het koele water in. Let goed op mijn lichtsignalen. Adieu!’

‘Good luck!’ riepen Jan en Arie zacht, met de riemen slaande; de boot tegen de bries in op haar plaats houdend. Eén enkele palmboom tussen de vele silhouetten was hoger dan de andere. Daar hadden ze een aardige plaatsbepaling aan. Nu was het gespannen wachten nog slechts op Bobs morse lichtsignaal.

De invasie gelukt

De landing van Bob als stoottroep verliep vlot. Hij zwom heel kalm, hoofdzakelijk oppassend, dat zijn hoofd niet te veel onderdook, om zijn pistool en lantaarn in elk geval in orde te houden.

Het kostte hem precies tien minuten eer hij, met één teen peilend, plotseling grond voelde. Hij zwom verder, tot hij gebukt in het water kon lopen. De golven liepen hier bijna evenwijdig aan de kust en een steile branding was er dus niet. Op handen en voeten in het water gehurkt, bestudeerde Bob de kust. Volkomen verlatenheid. Geen vuur; geen licht; geen gerucht.

‘Daar gaat-ie dan,’ mompelde Bob. ‘Good luck, Bobbie!’

Hij liep snel op handen en voeten door het water, sloop dan op zijn buik over het zand van het strand op de bomengordel af en loosde een zucht van verlichting, toen hij onder de beschutting van de struiken kroop.

‘Dát is voor de bakker,’ zei hij.

Hij pakte zijn lantaarn en pistool, veegde de klodders vet eraf, schoof het blikken afschermingskapje over de lampkop en seinde langzaam en nadrukkelijk, met korte tussenpozen, enkele malen de letter L. Dan nam hij de lantaarn in zijn linkerhand en het pistool in de rechter, verliet de struiken en keek scherp het strand op en af. Er was niets te zien dan de strook zeewier en drijfhout langs de vloedrand van de zee. Een lichte schijn aan de horizon gaf de plek aan waar de maan op zou gaan komen.

Bob stelde zich op tussen de bomen en wachtte op de nadering van de sloep. Zijn hart voelde hij in zijn keel bonzen. De natte riemen glinsterden in het sterrenlicht en bij elke riemslag maakten zij een zacht tinkelend geplas. De boot naderde snel nu en liep op het strand. Jan en Arie sprongen er haastig uit en trokken haar vast op de kust. Bob gaf zijn schuilplaats aan met enkele knippen van zijn lantaarn. Zijn vrienden renden gebukt het vlakke strand over en ploften naast hem neer tussen de struiken.

‘Zonder verlies aan land gekomen,’ hijgde Jan. Arie tuurde links en rechts in het duister. ‘Heb jij de vijand ontdekt?’

‘Niets te zien,’ fluisterde Bob terug. ‘Waar moeten we met de boot blijven? Er is geen inham of baai te zien. Alles vlakke kust.’

Zij keken het strand op en af. De maan rees goudgeel boven de zee en het witte zand blonk in haar licht. Geen enkele onderbreking in de strakke kustlijn wees op een natuurlijke schuilplaats voor een sloep.

‘Stel je voor, dat dit eiland cirkelrond is en van zand,’ zei Arie peinzend. ‘Dan is er geen enkele plaats om iets als een boot te verstoppfen.’

‘Kunnen we niet beter, onder deze omstandigheden, weer in de sloep gaan zitten en langs de kust varen tot we iets vinden?’ opperde Prins.

Bob schudde beslist het hoofd.

‘Veel te gevaarlijk! De maan rijst. Als iemand ons in de gaten krijgt, van het eiland af, zijn we de klos.’

Op dat ogenblik stak Arie de neus in, de bries en snoof. ‘Verkouden?’ informeerde Bob.

‘Ik ruik houtrook,’ zei Arie beslist. ‘Er brandt ergens een vuur.’

Bob en Jan sprongen op en tuurden rond.

‘Ik zie zelfs geen vonkje,’ verklaarde Prins, na een minuut. ‘Hoeft ook niet,’ zei Arie sarcastisch. ‘Het hoeft geen vreugdevuur te zijn van acht bij tien meter. Maar er brandt geheid een vuur ergens op dit eiland. Aan de bovenwindse kant natuurlijk.’

‘Vergis je je niet?’ vroeg Bob.

‘Pah!’ zei Arie. ‘Mijn neus bedriegt me nooit!’

Prins dacht hardop na.

‘Waar ligt dat jacht toch? Dat moot hier natuurlijk ergens voor anker liggen.’

‘Da’s nogal glad. Maar de hele kunst van dit spel is: te weten te komen waar de vijand zit, zonder zelf gezien te worden. Dan heb je geweldig veel op hem voor. Maar ziet hij jou vóór jij hem dan is het spel een aardig eind verloren. We zijn ongezien aan land gekomen. Dat is héél wat! Laten we het nou niet bederven door roekeloos langs de kust te gaan roeien in het maanlicht!’

‘Right,’ stemde Prins in. ‘Wat dan?’

‘Simpel,’ zei Arie. ‘Varkens of schildpadden veroorzaken geen houtrook. Waar rook is, zijn muiters. En waar muiters zijn, daar moeten wij ook wezen. Op naar de rook!’

Bob stond op.

‘Arie heeft gelijk. Ik hoop dat zijn neus hem niet heeft bedrogen. Kom mee.’

Arie liep voorop, langs de bosrand, tegen de bries in en met de grote, ronde maan in de rug. Beide anderen volgden hem; geweren in de

hand; pistolen in hun broekriemen; geluidloos lopend.

Zij liepen ongeveer een kwartier, met rechts het strand en de zee; links het bos, tot Arie ineens waarschuwde: 'Pssst!' Zij waren goed op elkaar ingesteld en ploften alle drie gelijk plat neer.

'Wat is er?' siste Bob.

'Houtrook! Ruik je niet? Veel duidelijker nu. Ga maar staan.'

Bob ging staan en stak zijn neus in de wind. Hij rook niets. Dan, ineens, draaide de wind... en dáár was het! Arie had zich niet vergist: de geur van brandend hout.

Prins had het nu blijkbaar ook geroken, want hij fluisterde: 'Snap je nou, dat we geen vuurgloed zien?'

'Het kan een smeulend vuur zijn,' mompelde Bob. 'We kunnen er nu niet zover meer vandaan zijn. We hoeven alleen maar recht tegen de wind in te sluipen.'

De wind kwam niet van zee af, natuurlijk, maar schuin van de landzijde.

'Arie en ik gaan op zoek,' beval Bob. 'Jij houdt hier de wacht Jan. Zolang je niks hoort, is alles goed. Als je hoort schieten, zie je maar wat je doet.'

Prins knikte, ging met zijn rug tegen een palmstam zitten en stak een sigaret in zijn mond. Hij kon hem niet opsteken; een vlam was te gevaarlijk. Hij zoog eraan en kauwde op spiertjes tabak.

Arie en Bob vorderden snel landinwaarts. De bodem liep langzaam omhoog en er was geen twijfel aan, dat zij op het goede spoor waren, want steeds sterker drong hen die geur van brandend hout in de neus.

Arie voelde plotseling hoe Bob zijn elleboog greep en hoorde hem fluisteren:

'We moeten nu toch in de buurt zijn, man! We lopen al een hele tijd en zó ver kun je een vuur toch niet ruiken. Kijk eens goed. Zie jij ergens iets?'

Arie stond stil. De maan scheen nu door de waaierkruinen der palmbomen met een rustig, zilverig licht. Toen... voor het eerst... vernamen zij een geluid: een metalen klank van ijzer op ijzer, zoals die eigenlijk alleen door mensen kan worden veroorzaakt.

'We worden warm!!' zei Bob zacht in Arie's oor. 'Er op af... op handen en voeten.'

Zij slopen omzichtig in de richting vanwaar zij het geluid hadden geboord, tot plotseling, recht voor hen, een zware mannenstem een uitroep slaakte. Vlak daarop kwam weer dat gerinkel van ijzer op ijzer. Beide jongens stopten meteen en wachtten roerloos – op stijfgehouden armen steunend, juist als nijldige honden op stijve voorpoten. Waren zij gezien of gehoord...? Maar er volgde geen enkel ander geluid. Bob stootte Arie met zijn schouder aan en fluisterde:

‘Ze zitten ergens vlak vóór ons. Ik snap alleen niet waarom we niets zien. Ga jij in een boog rechts, dan ga ik links.’ Arie knikte en Bob sloop naar links in een omsingelende beweging; zo geluidloos als een kat. Zijn ogen onderzochten alle schaduwen; zijn oren letten scherp op elk geluid. Hij kroop om een dichte groep struiken heen... rond een boomstam... en dáár was het vuur!

Hij begreep nu, waarom zij het pas zo laat hadden gezien... Vlak voor hem was een diepe inzinking in de grond; een klein soort dal, met aan deze zijde een vrij steile wand. Tegen deze wand aangebouwd stond een primitieve, houten hut; eigenlijk meer een soort afdak van palen, boomstammetjes en takken met zijwanden van gras. Voor de hut, onder een driepoot van takken, brandde een helder vuur. Aan een snoer van gevlochten ijzerdraad hing een grote ketel. Bob grinnikte in stilte. Hij kende die ketel. Die had eens in een hoek van de kombuis van de Willi Waw gestaan en werd daar gebruikt om wasgoed in te koken.

Hij kende ook de man die met opgetrokken knieën voor het vuur zat; zijn armen om de knieën geslagen en zijn kin op de armen. Bob zou hem op vijfhonderd meter afstand hebben herkend: Hennessey!

Geen zuchtje wind bereikte die kleine inzinking, die door bomen en struiken was omgeven. De vlammen van het vuur brandden helder en stil, en lekten rustig rond de besmookte wanden van de grote ketel.

Bob snoof de geur van kokend vlees! Hennessey brouwde soep. Maar waar waren zijn lotgenoten Jack en Joe? En waar zaten de muiters? Bob was niet van zin, zijn aanwezigheid op het eiland aan wie dan ook kenbaar te maken, vóór dat nodig of in ieder geval veilig was. De grote vraag van het ogenblik was: Was Hennessey daar alléén? En zo ja, waar zaten dan de muiters? Vóór dat brandend probleem was opgelost, wenste Bob zich geheel koest te houden. En het zag er naar uit dat Arie, die nu ergens schuin aan de overkant lag te loeren, er precies zo over dacht.

De nacht bleef stil en slechts af en toe barstte er in het vuur een knoest uiteen; een wilde vonken sproeiing veroorzakend. Tien minuten kropen voorbij... een kwartier.

Bob werd deksels ongeduldig, maar hield zich koest. Hij had al eerder in zijn leven ervaren dat het vaak beter is, een uur te wachten dan door een minuut overhaasten alles te bederven.

Op dat moment werd Bobs aandacht getrokken door een plotselinge beweging in de zandkuil beneden hem. Hennessey was opgestaan, greep enkele verse takken van een stapel naast hem en schoof die met deskundige zorg kruiselings op het vuur onder de ketel. De vlammen lekten gretig aan het nieuwe voedsel en schoten omhoog, de omtrek van de inzinking helderder verlichtend. Bob verhief het hoofd een weinig en tuurde over het vuur naar de overzijde van het kleine dal. Van Arie was natuurlijk niets te zien.... die zou zich wel goed gedekt houden... maar waar precies zou hij liggen?

De dichte muur van plantengroei gaf hem geen antwoord. Bob haalde de schouders op. Het deed er ook weinig toe. Arie zou er heus wel zijn; daar twijfelde hij niet aan.

Weer werd zijn aandacht getrokken door Hennessey beneden hem, die was opgestaan en de hut binnenging. Even later kwam hij weer te voorschijn met in de linkerhand drie lege conservenblikken en in de rechter een tinnen kroes. Aan de conservenblikken waren met stukken ijzerdraad een soort van handvaten gemaakt, zodat er de hete soep uit kon worden gedronken.

Bob voelde zich heet worden van verontwaardiging. Het was wel treurig, dat de boeven van muiters de eigenaren van zulk een luxe jacht als de Willi Waw op een eiland hadden afgezet met slechts de meest primitieve spullen. Zuiver pesterij! Er waren maar drie muiters op het hele jacht en die hadden zeker tweemaal meer bekers, kroezen, potten, pannen en vorken dan zij ooit konden nodig hebben...

Van rechts, uit het struikgewas, klonk gekraak. Iemand baande zich daar een weg door het bos. Hennessey hief luisterend het hoofd op, stak dan de kroes hij wijze van schepper in de ketel en vulde twee der drie blikken met dampende soep. De naderbijkomende in het bos scheen met moeilijkheden te kampen te hebben, want verschillende malen klonk een kermachtige uitroep, alsof hij zich schramde of stiet. Bob herkende de stem: die van Jack! Even later kwam Jack uit de strui-

ken te voorschijn. Met enkele grote passen stak hij de kleine zandvlakte over en log plofte hij naast Hennessey op de grond. 'Sapristi nog an toe, Hennessey!' barstte hij nijdig uit. 'Aan deze toestand moet een einde komen! Zijn die kerels helemaal van lotje getikt om te denken dat wij voetvegen zijn! We...'

'Ssst!' kwam Hennessey's waarschuwende stem. 'Hou je nou een beetje koest, Jack. Al dat geraas en getier helpt ons geen steek verder. We kunnen er nu eenmaal niets tegen doen. En schreeuw nou maar niet, anders peperen ze 't je morgen weer in, door je nóg vuilere karweitjes te laten opknappen.' Hij keek voorzichtig om zich heen alsof hij half en half verwachtte dat achter elke boom een muiter stond te luisteren. Bob kon het gesprokene woord voor woord verstaan. Sinds hij Jack had gezien, begonnen zijn vage plannen vastere vorm aan te nemen. Als Jack en Hennessey zich bij hen voegden, betekende dat een strijdmacht van vijf gezonde personen met slechts één gevangene in de handen van drie muiters, van wie er nog één gewond was. Bob begon sterk te vermoeden, dat de muiters op het jacht hun vaste woonplaats hadden. In dat geval zouden ze zich in het donker niet nodeloos op 't eiland wagen. 'Wat zouden die twee een gezicht opzetten als ik ineens tussen de struiken vandaan stapte,' dacht hij bij zichzelf.

De opgewonden stem van Jack barstte ineens los:

'En ik vertik het nou om er morgen weer heen te gaan! Ze kunnen voor mijn part het rambam krijgen! Schoonmaken en werkvrouw spelen voor die boeven, dát wordt me te gortig!'

'Dat hoeft van nu af aan ook niet meer!' klonk een stem uit de struiken. Jack en Hennessey, op de bodem van de kuil, schrokken op alsof er een kanon was afgeschoten. Terwijl ze nog verbijsterd naar de muur van tropische plantengroei staarden, werden schuin boven hen de takken en bladeren vaneen geschoven en het hoofd van Bob Evers kwam tevoorschijn. Beide mannen gaapten hem aan of hij een driekoppige rhinoceros was.

'Goedenavond,' zei het hoofd. 'Is de koffie bruin?'

'Wa... wa... waar kom jij vandaan?' hijgde Jack eindelijk, naar lucht happend. Bob sprong naar beneden en hield op met grapjes maken.

'Ik zal alles later wel precies vertellen. Daar is nu geen tijd voor. Geef gauw antwoord: Waar zitten de drie muiters?'

'Op het jacht.'

'Prima. Waar is Joe? Gijzelaar en bij hen gevangen?'

'Geen kwestie van. Die ligt dáár in de hut. Die is ziek.'

‘Ernstig?’

‘Al een paar dagen koortsig. We hebben geen medicijnen.’

‘Waar ligt het jacht met die boeven?’

‘Een paar honderd meter hier vandaan. Aan de zuidkant. Daar is een flauwe bocht in de kust. Het ligt daar voor anker.’

Bob vroeg in snel tempo verder:

‘Is die ene gewonde boef in staat om te lopen?’ Hennessey vroeg gretig:

‘Hoe wéét jij dat...? Zijn jullie het geweest, die die kerels met bebloede koppen af deden deinzen?’

‘Wis en zeker. Wij woonden maandenlang op het eiland naast dit. Die boeven wilden ons eiland veroveren, maar dát zat ze niet glad!’

Jack en Hennessey keken elkaar aan en schudden de hoofden.

‘Wij zitten hier al maanden, worden als apen behandeld... en die jongens, die niet eens volwassen zijn, zien de kans de bandieten een pak voor hun broek te geven! Hoe dóén jullie het, Bob?’

‘Hersens gebruiken,’ antwoordde Bob kort. ‘Hebben die bandieten hier een sloep?’

‘No, sir. Geen sloep. Wil je een blik soep?’

Bob schudde het hoofd. Hij had geen tijd om aan soep te denken.

‘Hoe komen die kerels dan van het jacht op het eiland en omgekeerd?’

‘Ze hebben een touw gespannen van de mast van het jacht naar een palmboom op de kust. Daarna hebben ze ons gedwongen, hen te helpen een vlotje te maken van drijfhout en dat halen ze langs die lijn heen en weer. Snappie? Maar ’s nachts ligt dat vlot bij het jacht, natuurlijk.’

Hennessey stond op en droeg een kroes met wat afgekoelde soep naar de hut. Stengemompel klonk gedempt van achter de graswanden. Dat herinnerde Bob ineens aan Arie. Snap je nou waarom die niet te voorschijn kwam...?

‘Arie!’ riep Bob gedempt. ‘Kom maar te voorschijn!’

Enkele vogels kwetterden plotseling in een boom, maar dat was het enige antwoord. Jack sloeg hem verwonderd gade. ‘Is Arie ook hier?’

‘Hij behoort er tenminste te zijn,’ bromde Bob, naar de gordel van plantengroei rond de kuil turend. ‘We waren samen. We gingen uit elkaar en slopen ieder naar één kant. Het is natuurlijk mogelijk dat Arie deze kuil heeft gemist en als een dolle over het eiland aan het

rondsluipen is... Nee dat kan óók niet, want hij komt op de geur van de houtrook af.' Hij liep naar de overzijde van de kuil en riep enkele malen Arie's naam. Er kwam geen enkele reactie uit het struikgewas.

'Die is in slaap gevallen, jô,' lachte Jack.

Bob schudde het hoofd. Hij kende Arie beter. Dat was een reuzeslaapkop, zeker, maar in slaap sukkelen op wacht of op patrouille? Niks voor Arie. Misschien was hij een eindje verderop gaan neuzen, nu hij hier alles veilig wist. Dan kwam hij dadelijk wel opdagen.

Bob wendde zich weer om naar het vuur en zag nu ook Joe, die uit de hut was gestrompeld, steunend op Hennessey's schouder. Zijn ogen stonden onnatuurlijk schitterend en zijn gezicht was vermagerd, maar om zijn lippen lag een blijde glimlach.

'Hello, Sonny,' begroette hij Bob met een schorre fluisterstem. 'Glad to see you. Heb je wapens bij je?'

'Reken maar,' zei Bob, de hete, droge hand van de zieke stevig drukkend. 'Ik heb goed nieuws voor je. Op een wrak hebben we een complete verbandkist gevonden en daar zitten ook kininetabletten en sulfa's in.'

'Dat is enorm, mijn jongen!' riep Hennessey opgetogen. 'Waar is die doos? Als Joe dat slikt is ie binnen een paar dagen weer boven Jan.'

Bob haakte het pistool van zijn broekriem en gaf het Jack, die het begerig greep, het even liefkozend bezag en het dan in zijn broekzak stak. Twee gevulde clips met patronen gingen in de andere zak.

'Hennessey en ik gaan nu eerst even weg om in de boot die verbandtrommel te halen,' legde Bob uit. 'blijf jij hier bij Joe en let op of Arie terugkomt. Als die zijn pistool dan aan Joe geeft, zijn we allemaal gewapend. Wij hebben geweren. We komen zo snel mogelijk terug, brengen Jan mee en dan houden we krijgsraad. Kom op, Hennessey.'

Hennessey bromde tevreden en volgde Bob het struikgewas in.

Arie op patrouille

Een van de ideeën die door Bobs hoofd waren gegaan toen Arie niet kwam opdagen, was juist geweest: de roodharige dikzak had de hele inzinking glad gemist en was door het bos aan het pionieren geslagen. Dat was bijna vanzelfsprekend: de twee jongens maakten een V-vormige manoeuvre. Bob zat in de linkerpoot van de V-hoek en kwam recht op de inzinking terecht. Dus Arie moest 'm met bijna wiskundige zekerheid missen. De dikkerd sloop met grote omzichtigheid een minuut of tien door struiken en langs bomen en stak elke minuut zijn neus in de wind. De laatste twee malen had hij geen spoor van houtrook meer kunnen opvangen... dat betekende dus dat hij op de verkeerde weg was.

Arie zat stil op handen en knieën en dacht na. Hij wist zeker, dat de zee ergens rechts van hem was en Bob links, want hij had deksels goed opgepast, de maan vlak achter zich te houden, om in de juiste koers te blijven. De wind blies hem recht in het gezicht en droeg zelfs niet het zwakste vleugje houtrook meer over.

Mogelijkheid één: Arie was de plaats van het vuur al gepasseerd.

Mogelijkheid twee: het vuur was intussen gedoofd, of schoongeband, zodat het geen rook meer afgaf. In ieder geval moest hij terug... zeer waarschijnlijk schuins links terug. Arie draaide zich een volle slag om, tot hij de maan vlak voor zich had, nam zijn koers 45° rechts en begon weer te sluipen. Na een volle minuut kwam hij op een pad uit. 'Prijs!' dacht Arie, stond op, ging in de schaduw van een kromme boom staan en keek het pad op en af. 'Waar op een eiland een pad is, is een menselijke nederzetting in de buurt. Ik had dus tóch gelijk.'

Het was geen fraai pad, dat schoon gekapt werd gehouden; het was meer een soort tunnel door de dichte plantengroei, alsof mensen en dieren zich hier geregeld doorheen wrongen, maar in het dichte groen van het woud was het even duidelijk zichtbaar als een fietspad op de Bussumse hei. Arie begon welgemoed het pad op te wandelen, zijn oren goed open houdend... deed twintig vlotte passen en schrok zich zowat een hartverlamming... want de grond onder zijn voeten zakte weg en hij smakte krakend in een twee meter diepe kuil. Door het volslagen onverwachte van die val had hij zijn benen nog min of meer

in wandelhouding en toen hij de vaste bodem van de kuil raakte, ging hij door zijn knieën heen en een stekende scheut pijn schoot door zijn linkerknie. Menselijke hersens kunnen soms ongelooflijk snel denken. Terwijl hij nog viel, schoot een verschrikkelijke angst door Arie heen. Hij beseftte metéén, dat hij in een valkuil terecht was gekomen... en hij was maar voor één ding bang: dat er op de bodem palen zouden staan met de scherpe punt omhoog...

Zijn opluchting, toen hij met een klap op een bodem van hard zand belandde, was zó groot, dat hij de pijn in zijn knie bijna als een lolletje opnam. Maar al heel gauw ging hij rechtop zitten om die knie te onderzoeken, want hij zou hem nodig hebben om weer uit de kuil te klimmen.

Gebroken was er niets; dat merkte hij al heel gauw. Maar er was wel iets verwrongen of ingescheurd. Het was geen felle pijn, maar een inwendige zeurende, zagende pijn, die hem bijna misselijk maakte.

‘Gescheurde of beschadigde kapselband en waarschijnlijk een bloeditstorting,’ dacht Arie. ‘Daar ben ik een paar dagen mooi mee. Welke lelijke waanzinnige legt een valkuil midden in een pad?’ Daar konden natuurlijk twee redenen voor zijn: men legt valkuilen aan om mensen te vangen of om dieren te vangen.

‘Hebben de muiters deze gegraven tegen onze vrienden, of onze vrienden tegen de muiters?’ peinsde Arie, en keek omhoog naar de wanden van de kuil. Takken met de bladeren er nog aan waren rondom blijven zitten en staken gitzwart af tegen de maneschemer op het pad. Ver daarboven lagen de als met Oost-Indische inkt getekende waaierkruinen der palmbomen zwart tegen de sterrenhemel. Arie zette de tanden op elkaar, probeerde de pijn in zijn knie te vergeten en probeerde een manier te vinden om uit de kuil te komen. Hij voelde er niets voor om vroeger of later hier door de muiters te worden gevonden (als deze kuil tenminste door de muiters was gegraven)... want wat die met hem doen zouden, zou beslist niet erg prettig zijn.

Maar uit deze kuil komen was niet zo’n koud kunstje. De wanden waren van hard, stevig koraalzand; loodrecht afgestoken, en ongeveer twee meter hoog.

En juist toen Arie, na enkele vergeefse proefnemingen, stil stond om diep te gaan nadenken, hoorde hij boven zich een vreemd, snuivend geluid. Het volgend ogenblik kwam de kop van een varken, tegen de sterrenhemel gesilhouetteerd, in zicht. Arie staarde naar het varken en het varken staarde terug.